

4. Korizmena nedjelja – Učiti od izgubljenog sina!

[Js 5,9a. 10-12](#) [Ps 34,2-3. 4-5. 6-7](#) [2 Kor 5,17-21](#) [Lk 15,1-3. 11-32](#)

Ivo Andrić je rekao zapisao jednu zgodnu misao: „Gubiti je teško dok ne izgubimo sve.“ Mlađi sin iz evanđelja, izgubio je baš sve osim jednoga, onoga najvažnijega – nije izgubio ljubav očevu. No, pođimo redom.

Ovoj najljepšoj Isusovoj prispodobi iz evanđelja davani su različiti naslovi: prispodoba o izgubljenom sinu, prispodoba o milosrdnom ocu, prispodoba o dva izgubljena sina, prispodoba o sinu razmetnom, itd. Zasigurno je točno da se radi o Isusovoj prispodobi koja je po mnogo čemu najljepša, pa su joj zato posvećena mnoga umjetnička djela, od slikarskih do glazbenih uradaka. Nemoguće ju je ukratko analizirati cijelu, pa ćemo ovog puta uzeti samo osobu mlađeg sina i vidjeti što od njega mogu naučiti ja?

1. Mlađi sin po sebi nije napravio ništa neobično. Kod Židova starijem sinu kao prvorođencu pripadale su dvije trećine očeva imanja, a mlađem sinu trećina imanja. Stariji sin nije mogao dobiti svoj dio do očeve smrti, a mlađi je mogao, ako se odlučio oženiti i osamostaliti. I mi u životu imamo prava ili povlastice koje nam redovito i pravedno pripadaju, no nakon prava uvijek slijedi nužno i obveza, odnosno odgovornost – kako ću ta prava koristiti i kako ću s njima živjeti u odnosu prema Bogu i drugima.

Dakle => dobro je i treba se boriti za svoja prava, ali isto tako misliti na posljedice i obveze koje su jako često usmjerene na druge. Jer ne mogu svoja prava koristiti i tražiti pod cijenu da uvijek kršim prava brata ili sestre kraj mene.

2. Mlađi sin bio je spreman napraviti „inventuru“ svojeg života. Kad je vidio kako je „svoja prava“ spiskao i gdje je pao, počeo je ISKRENO prema sebi analizirati: odakle je došao (poštovan u imućnom domu), kako se u prošlosti ponašao (protratio je što je imao, a bio bez prihoda) i u kakvoj se sada situaciji našao (u svinjcu). A onda je "došao k sebi".

Dakle=> Biti iskren prema sebi do kraja, velika je i bolna vrlina, ali veoma rijetka. Kad vidimo da nam u životu nešto ne ide, da nismo dobro, evo nam primjer mlađeg sina – „iskrena autoinventura“.

3. Mlađi sin usudio se napraviti zaokret, donijeti odluku i vratiti se onamo gdje je bilo dobro (ispravno). Ono što je nakon „inventure“ izašlo da ne valja, usudio se odlučno promijeniti. Napustio je svinjac i krenuo kući.

Dakle=> ne se bojati donositi odluke i promjene u životu. Mnogo puta mi točno znamo što treba, ali ne donosimo odluke i puštamo da rijeka teče tako kako teče.

4. Mlađi sin je u svojoj odluci za promjenom izabrao zaista POTPUNU PROMJENU, jer u rečenici „sagriješih protiv neba i pred tobom“, jasno daje do znanja da razumije težinu svojih postupaka s kojima je prokockao svoja prava, bogatstvo itd., te je svjestan da je tako povrijedio i Boga i ljude (oca).

Dakle => A mi? Mi najčešće priznajemo Bogu (ispovijed), ali puno teže dolazimo svojem bližnjemu kojega smo povrijedili. Umjesto toga često prelazimo preko povreda i uvreda zauzimajući na izvana prijateljski stav kao da se ništa nije dogodilo. Prava i potpuna promjena uključuje zajedno i Boga i čovjeka.

5. Mlađi sin bio je, radi pogrešaka i krivo upotrijebljene slobode i svojih prava, spreman prihvatiti i posljedice. Naime, nadničar je imao manju sigurnost o roba. Rob je imao stan i hranu i "zajamčen" posao. Nadničar je bio zaposlen samo za jedan dan.

Dakle=> Kad je uvidio svoju grešku i nužnost povratka, bio je spreman krenuti od nule.

6. I zadnje što ćemo od mlađeg sina naučiti, a ovdje ćemo ga usporediti i sa starijim sinom: vjerovao je u OČEVU LJUBAV, dok je stariji sin više vjerovao u moć zakona kojega je vjerno prema ocu obdržavao. („Nikada nisam prekršio nijedne tvoje zapovijedi.“)

Dakle => mlađi nas sin na kraju uči, a to je Isusova glavna poruka prispodobe → da Bog Otac i Stvoritelj nije gazda nekog zakona po kojem kažnjava i prijeti - nego je veći od zakona. Drugim riječima → da je Bog Otac i Stvoritelj - Bog koji je sama ljubav i milosrđe, te da se tako odnosi prema svojim stvorenjima uvijek. Ne zaboravimo => uvijek kad se nakon lutanja od njega usudimo vratiti ponovno k Njemu putovima mlađeg sina. I ne zaboravimo još da možda zaista nije nužno izgubiti baš sve pa da vidimo da se Ocu ipak moramo vratiti. Gotovo da je očito da današnji svijet i društvo ide baš tim putem: potpuno se odvojiti od Oca. Nemojmo ga slijediti i donosimo odluke o povratku k Ocu u svim situacijama i prilikama gdje to možemo. Jer kad izgubimo sve, povratak bit će puno, puno teži.